

Alfred Jensen: Denne rigsdagssamling kendetegnes ved de mange politiske forlig, regeringen har sluttet med de gamle makere fra besættelsestiden. Resultatet af disse forlig har nøjagtigt samme karakter som forligene under krigen: byrderne derved må betales af arbejderklassen. Det gælder for de tidligere forlig, det gælder også for det foreliggende om arbejdsløshedsloven, et forlig, som jo passer ind i den hele politik.

Jeg tror, man forud for dette forligs indgåelse ville have været ganske utilbøjelig til at regne med, at der nogensinde blev hjemmel til oprettelse af kristelige fællesskasser med den socialdemokratiske regerings og den socialdemokratiske rigsdagsgruppes tilligelse. Vi husker jo de mange stærke ord, der blev brugt, og der er en kendelig forskel på det ærede medlem hr. Leonhard Hansens omtale af de kristelige kasser i dag og så de udtalelser, som blev fremsat både i fjor og for to år siden, da spørgsmålet var til behandling. Da havde man ikke stærke ord nok tilovers for disse kasser, de blev betegnet som gule fagforeninger, og det er noget nær det værste, der kan siges imellem arbejderne om en fagforening; det står fuldt ud på højde med betegnelsen „femte kolonne“. Til bevisførelse kunne man nævne adskillige konfliktsituationer, stridigheder og uro, der netop er fremkommet som følge af de kristelige fællesskassers optræden, og det kunne påvises, at disse kristelige fællesskasser er aldeles overflødige, idet ingen på grund af religiøs indstilling er forhindret i at blive medlem af en almindelig arbejdsløshedskasse. Det kunne også påvises, at de steder, hvor sådanne medlemmer findes — og de findes overalt —, er der ingen gnidning, er der ingen stridigheder. Man kan derigennem fastslå, at disse kasser ikke alene blev lavet for at pleje særlige interesser, men specielt blev lavet for at pleje interesser, der sigtede mod at gå arbejdsgivernes ærinde og interesser, der var vendt imod arbejderne, og som følge deraf havde man de forskellige skærmydsler, skærmydsler af en sådan karakter, at de gennem årene har forvoldt stor skade i forskellige egne af landet.

Jeg tror derfor, det er ganske overflødigt, at det ærede medlem hr. Sønderup står her og udtrykker håbet om, at strid og bitterhed må forsvinde. Jeg tror, man skal gøre sig klart, at strid og bitterhed stadigvæk vil være en følge af den lovændring, som her foreslås; der vil stadig blive stridigheder og uro på arbejdspladserne. Det kunne have været undgået, hvis man ikke var kommet med et forslag som det, der lægges på bordet for os i dag.

Mit parti har været enigt med de socialdemokratiske ordførere i deres betegnelse af denne kristelige fællesskasse og dens virksomhed. Vi har ikke ændret vor mening, og som det fremgår af vore underændringsforslag, agter vi at stemme imod § 3 i det ændringsforslag, der findes i betænkningen.

Det kan have sin interesse at se på, hvad nu socialministeren og hans meningsfæller i udvalget har fået for denne store indrømmelse. Man skulle vente, at der i det mindste var opnået enighed om de øvrige ændringer, som af ministeren var foreslået til arbejdsløshedsloven, og specielt også enighed om de beskedne ændringer, der blev foreslået i loven om kommunale beskæftigelsesudvalg. Men nej, dem har man ikke kunnet opnå enighed om. Der er desuden en hel del andre ændringer i ministerens oprindelige forslag, som man ej heller har opnået enighed om, og et af de bedste forslag, der var der, forhøjelse af aldersgrænsen for ydelse af børnetillæg, har man droppet.

Tilbage bliver der naturligvis noget, det skal ikke bestrides, og jeg vil gerne tage det, der synes størst, som det første punkt, nemlig de 15 mill. kr. i ekstra tilskud. Det er naturligvis glædeligt, at dette beløb reddes, men jeg ser ikke, at det er nogen særlig stor sejr, eftersom der gang på gang fra denne talerstol, også fra venstres og konservativ side, er givet udtryk for, at de penge, som arbejdsløshedskasserne nødvendigvis måtte have, ville blive stillet til rådighed. Man ønskede blot ikke en ændring i arbejdsløshedslovens tilskudsregler. Man foretrak, at arbejdsløshedskasserne, når de kom ud for vanskeligheder, henvendte sig til socialministeren, og denne igen til finansudvalget og dér fik de fornødne penge bevilget. Altså, nogen stor sejr er det jo ikke, men de 15 mill. kr. står der, og det skal ikke forbigås i min tale.

Dernæst har man jo fået en forbedret bestemmelse om karenstiden, og jeg betragter hermed karenstidsproblemet som midlertidigt løst. Det afhænger nu af ministeren, om han vil give den tilladelse, som er nødvendig for de arbejdsløshedskasser, der har særlige problemer angående karenstiden, men jeg vil dog ikke undlade at gøre opmærksom på, at det adskillige gange har været sådan, at man overhovedet ikke har ønsket at have karenstid i arbejdsløshedstilfælde, og jeg synes, man har begrundet det meget godt med, at en sådan karenstid findes ikke med hensyn til dagpenge i sygekasserne, og man kan fuldtud sidestille de to spørgsmål. Men vi betragter altså det, der er nået på karenstidsområdet, som et gode,